SVETOVÝ FANTASY BESTSELLER

ABIGAIL OWEN

SKAZA BOHOV

IKAR

SKAZA BOHOV

ABIGAIL OWEN

SKAZA BOHOV

Preložila Diana Ghaniová

IKAR

Abigail Owen
The Things Gods Break

Copyright © 2025 by Abigail Owen
All rights reserved.
Cover design by Bree Archer and LJ Anderson
Endpaper illustration by Kateryna Vitkovska
Edges designed by Bree Archer
Case design by Elizabeth Turner Stokes
Map design by Elizabeth Turner Stokes
Stock Credits
Translation © 2026 by Diana Ghaniová
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.
This edition is published by arrangement
with Alliance Rights Agency c/o Entangled Publishing, LLC

ISBN 978-80-575-1034-5

Venujem všetkým zlomyseľným dievčatám zo strednej,
kvôli ktorým som na celé roky prestala písať, lebo pre svoju vášeň
som im pripadala ako čudáčka... vitajte v Tartare.

Venujem všetkým, ktorí píšu, čítajú, rozprávajú a snívajú...
nikdy, nikdy nedovoľte, aby vám niekto vzal vašu vášeň.

V knihe *Skaza bohov* grécki bohovia žijú medzi nami a Titani sú uväznení pod nami – a sú nielen nesmierne príťažliví, ale aj smrteľne nebezpeční. V tomto príbehu sa vyskytujú prvky, ktoré nemusia byť vhodné pre všetkých čitateľov a čitateľky, napríklad krv, krvavé scény, násilie (od ľudí, bohov aj netvorov), nebezpečné situácie, výšky, zranenia, zvracanie, zneužívanie, šikana, izolácia, väznenie, mučenie, smrť, smútok, užívanie halucinogénov, vulgárny jazyk a sexuálne aktivity. Čitateľstvo, ktoré môže byť na tieto prvky citlivé, nech to vezme na vedomie a pripraví sa vojsť do Tartaru...

Poznámka autorky: Slovník mien bohov a Titanov vrátane ich (občas pozmenených) úloh v tejto sérii sa nachádza na konci knihy.

V PRVEJ KNIHE ZO SÉRIE HRY BOHOV

Kto by bol tušil, že po dvanástich smrteľných (a, úprimne povedané, dosť zvrátených) úlohách zvíťazím v Skúške ohňom. Ja, obyčajná úradníčka Rádu zlodejov, ktorú Zeus preklial, aby ju nikto nemohol milovať. Nevyhrala som len trón na Olympe pre Háda, ale získala som si aj jeho srdce. A popritom som sa sama stala bohyňou – kráľovnou podsvetia. To mal byť šťastný koniec nášho príbehu.

SVET ĽUDÍ
RIEKA STYX
PODSVETIE
TARTAROS
EREBOS
ELÝSIUM
PRIEPASŤ
ŠTYRI
PILIERE
UNIVERZA
PASCE
ŠTYRI
PILIERE
UNIVERZA

PRVÁ ČASŤ

VITAJTE V TARTARE

„Tak hlboko pod Hádovým domom,
ako ďaleko je zem od neba.“

Homér: Ílias

1

SME V RITI

LYRA

Doriti s celým vesmírom. Vedela som, že ma neznáša. Len som netušila, že bude až taký *malicherný*.

Stať sa bohyňou malo mať svoje výhody. Úžasné schopnosti. Trón. Možno aj krátku dovolenku niekde, kde ma nehodia na kamenný most nad prázdnotou so zívajúcou priepasťou po oboch stranách a s dverami, ktoré sa črtajú v diaľke ako vtip, ktorý som už niekde počula.

Niežeby záležalo na tom, ako to tu vyzerá. Viem, kde sme. V Tartare.

Neviem to preto, lebo ho poznám, ale preto, lebo som stála za obrovskou dvojitou bránou vedúcou na toto miesto, keď sa jedno krídlo otvorilo.

Ešte horšie je, že som so sebou priviedla aj Boona, jedného z mála svojich priateľov, ktorý už raz kvôli mne a Skúške ohňom zomrel. Jasné, zvíťazila som a urobila z neho boha, takže hurá, dobrý koniec. Ibaže trval len pár týždňov.

A teraz je tu. Zasa. So mnou. V tejto pekelnej diere.

Úkosom naňho pozriem, ale neobráti sa. Len zatne zuby a díva sa pred seba. Čo znamená, že má obavy, ale tvári sa, že nie.

Nadýchnem sa. Vzduch chutí ako železo. Alebo je to možno strach. Lebo sa nemusím pýtať, kto nás potiahol cez bránu. Aj to už viem.

Kronos.

Kráľ Titanov.

Očividne je to vzor všetkých ostatných sviniarov, ktorí sa odvtedy vyskytli. Koniec koncov, jeho syn Zeus to musel po niekom zdediť. Tento chlap zožral všetky svoje deti hneď po narodení, aby zmaril proroctvo, že ho jedného dňa zvrhnú. Už som počula o mnohých otrasných otcoch.

Keď sa to tak vezme, ani ten môj nebol otec roka. Kronos je však celkom iný level.

Je.

Nie bol.

Je. Stojí rovno pred nami. Vysoký a svalnatý ako románový hrdina, s vlasmi čiernymi ako ónyx, na sluchách prešedivenými, a hustou tmavou bradou, ktorá mu zakrýva čeľusť.

Pri všetkých bohoch, vyzerá ako Hádes. Nejde len o to, že sa na seba ponášajú, ako to často býva medzi rodičmi a deťmi. Tá podoba je priam desivá – vyzerá ako jeho staršia a brutálnejšia verzia. Nečudo, že Háda vždy prikrýval tieň, ktorý nedokázal pomenovať. Pochádza odtiaľto.

No ak sú bohovia pekní, povedala by som, že Titani sú priam oslniví. Je naozaj ťažké hľadieť priamo na Krona.

Neviem, či existuje slovo, ktoré by dokázalo opísať, aké neskutočne, pozoruhodne a šialene zlé je hľadieť práve na *tohto* Titana. Tlkot srdca sa mi ozýva v ušiach a hrudný kôš sa mi viditeľne rozťahuje a sťahuje s každým nádychom a výdychom.

Pokoj, Lyra.

Niečo narazí do brány za mnou. „Lyra!“ Výkrik je taký slabý, že ho ledva počujem.

Obrátim sa a pritisnem ruky na dvojité dvere so vzorom tŕnistých úponkov. Pri všetkých bohoch.

Hádes.

Moja duša sa snaží preniknúť k nemu cez prekážku medzi nami, ale nejde to.

Nedokážem sa k nemu dostať.

Nie, nie, nie.

Netrpezlivo si utriem slzu, čo sa mi kotúľa po líci. Nemôžem ho stratiť. *Nestratím ho*. Nie teraz, keď sme sa práve našli. Celý život som mlčky trpela Diovou kliatbou, že ma nikdy nikto nebude milovať, a predsa som prežila tie prekliate hry, ktoré nás smrteľníkov bohovia nútia hrať namiesto seba. *Zaslúžila* som si nesmrteľnosť a život plný šťastia po Hádovom boku. Aj on si zaslúži šťastie.

Toto sa nám nemôže stať.

V hĺbke duše však viem, že s tým nedokáže urobiť nič ani mocný boh smrti. Predsa však mlčky kričím, aby ma odtiaľto dostal.

Vzlyknem, keď mi rýchlo za sebou napadnú dve myšlienky. Po prvé... bude sa z toho obviňovať. Pred tou pravdou sa nedá uniknúť – rovnako ako z Tartaru.

A po druhé... mala som pozornejšie počúvať Rimino proroctvo počas Skúšky ohňom. V jej vízii Hádes spáli celý svet. Naozaj som sa nazdávala, že takej budúcnosti sme zabránili. Čo ešte Rima vravela?

Buchot je čoraz hlasnejší. Cítim, ako sa mi úzky most z tvrdej skaly trasie pod nohami. Na okamih ma zaplaví nádej, že brána sa možno predsa len poddá, no potom... buchot stíchne.

Rovnako ako moje srdce, takže si pripadám celkom prázdna.

Snažím sa vnímať Háda, zachytiť záblesk jeho pocitov, ktorý by mi naznačil, že je ešte stále tu, no hoci mi počas Skúšky ohňom dal svoju krv, vďaka ktorej som dokázala zachytiť jeho pocity, hlavne tie najsilnejšie, jej účinky už takmer úplne vyprchali. Necítim vôbec nič.

„Lyra!“ Hádov hlas je ešte tichší a tlmený, akoby sa odo mňa vzdialil. Čo robia ostatní? Ťahajú ho preč?

Zatnem prsty do kovovej brány, akoby som sa odtiaľ dokázala vyhrabať alebo ho tu udržať. „Neodchádzaj.“

Odpoveďou je mi len ticho.

Už ho nepočujem. Pritisnem si ucho na dvere, zatvorím oči a načúvam, či nezachytím aspoň náznak, že stále je na druhej strane, že ma neopustil.

„Hádes.“ Jeho meno znie ako vzlyk.

„Ešte je tam,“ povie za mnou Kronos. Teda skôr zamrmle.

Hoci rozpráva ticho, stuhnem.

Titan ešte aj *znie* ako Hádes, jeho prvorodený syn, no jeho hlboký hlas je drsnejší, chrapľavejší, akoby pridlho dýchal sírové výpary.

„Ochranné kúzla nám bránia komunikovať s vonkajším svetom,“ oznámi nám Kronos rovnako tichým hlasom. „Už ho nezačuješ.“

Predlaktím si prejdem po mokrej tvári, obrátim sa ku kráľovi Titanov a cestou zachytím Boonov pochmúrny pohľad. Novopečený boh zlodejov zatína zuby aj päste, pripravený na súboj. Nepatrne pokrútim hlavou. Boj mi pripadá ako istá cesta k náhlej, okamžitej a nezvratnej smrti. V hlave mi víri jediná myšlienka.

Ako sa odtiaľ dostaneme?

Odpoveď je jednoduchá. Nijako.

Toto je doslova prekliaty Tartaros. Ak na to budem myslieť dosť často, možno mi to časom docvakne.

Nedostali sa odtiaľto ani Titani za celé tisícročia a nepochybujem, že to skúšali. S Pandorinou skrinkou zariskovali. Bola to posledná možnosť. A mala vypustiť len jednu osobu.

Persefonu.

Mimochodom... Kde, dopekla, trčí bohyňa jari? Mala na nás čakať na tejto strane, aby mohla utiecť, ale je s nami len Kronos.

Čo urobil? Zožral všetkých ostatných rovnako ako svoje deti?

Kronos sa na mňa usmeje. Aj žralok má prívetivejší úsmev ako on. Ešte horšie je, že Háda mi pripomína natoľko, až mi poskakuje srdce, akoby nevedelo, čo má vlastne cítiť. Nie príťažlivosť, to nie, ale rozhodne je to nejaký druh náklonnosti. Alebo možno pomaly a nenápadne prichádzam o rozum.

Z hrdla sa mi vyderie krátky ostrý smiech. „Zo všetkých, ktorých si mohol získať, si si vybral dvoch, ktorí sú ti úplne nanič. Dobrá práca."

Alebo možno prichádzam o rozum rýchlo a nahlas.

Boone trocha stuhne a krátko zapíska, ako majú vo zvyku zlodeji, keď spolu komunikujú. Chce ma varovať.

Ignorujem ho. V Ráde zlodejov – kde sme s Boonom vyrástli – som sa už dávno naučila, že tyranom sa neustupuje, a keď vás niekto provokuje, treba mu to vrátiť dvojnásobne.

Kronos sa opatrne obzrie ponad plece, pravdepodobne na dvere za sebou. Čo si overuje? Čaká na posily?

Nakloním sa a nazriem zaňho. Nikto iný tam nie je a nemal by sa ani kam ukryť. Malé dvere na druhom konci mosta vedú možno do tunela. Ťažko povedať vo svetle pochodní, ktoré horia v držiakoch.

„Musíš byť ticho," zašepká Kronos, ešte stále obrátený chrbtom. „Inak ich zobudíš."

Je zlovestný a tajomne neurčitý. Oboje mám rada. „Koho zobudím?"

„Pssst." Kronos celkom znehybnie a naďalej hľadí do tunela na druhej strane. „Vždy sa to zhorší, keď prídeš."

Čo?

Pozriem na Boona. Titan tu trčí už dosť dlho. Očividne to naňho malo vplyv. Je to niečo, na čo sa môžeme tešiť aj my, ak sa odtiaľto nedostaneme.

Kronos sa ku mne prudko obráti a ja sa vystriem, keď mu zažiaria oči a na perách sa mu zjaví široký úškrn.

Hej, to vôbec nie je desivé. „Čo?“ Tentoraz to poviem nahlas.

„Myslíš, že si nanič?“ spýta sa Kronos tónom láskavého strýka, ale stále šeptom. „Tuším práve ty si tá, ktorej to nemyslí.“

Zamračím sa naňho. „Podľa mňa ti totálne preskoč...“

Boone ma lakťom štuchne do boku, čo je univerzálny signál, aby som sklapla, skôr ako ma Titan zabije, a ja sa strhnem.

Kronos sa pohne rýchlejšie než čokoľvek, čo som kedy videla, vrátane bohov a viacerých netvorov. Namiesto mňa sa však vrhne na Boona, chytí ho pod krk a tresne ním do brány. Skríknem, keď Boonova hlava narazí na tvrdý kov.

Kronos odhodí Boona na zem, akoby nebol dospelý, stoosemdesiatosem centimetrov vysoký chlap, ale len handrová bábika. Potom sa obráti naspäť ku mne, akoby sa nič nestalo.

S rastúcim strachom hľadím zaňho na Boonovo bezvládne telo ležiace na zemi. Hruď sa mu dvíha a klesá. Vďaka hviezdam. Jednu ruku má zohnutú v neprirodzenom uhle a z rany nad obočím mu vyteká zlatá krv, ichor bohov, ktorými sme sa stali. Strasie ma. Hoci je boh, v tej chvíli pôsobí krehko. Ako niekto, kto za mnou nikdy nemal vojsť do žiadnych dverí a už vôbec nie do týchto.

„Prečo si to urobil?“ spýtam sa a bojujem s nutkaním vrhnúť sa k Boonovi. Niečo mi napovedá, že z Titana nesmiem spúšťať zrak, ak nás chcem odtiaľto oboch dostať.

Vtedy si spomeniem na svoje zbrane. Načiahnem sa po dve sekery na chrbte. Lenže... tam nie sú. Hmatkám znova, ale nič. Sú... preč. Na hrudi sa mi síce križujú popruhy, ale pošvy sú prázdne.

Keď vidí, čo robím, Kronos si vzdychne. „Prechod cez bránu Tartaru pripraví každého o všetky zbrane, Lyra.“ Stále rozpráva takmer nečujne.

Keď bezmocne spustím ruky k bokom, konečne mi dôjde, čo práve povedal. Pomaly naňho zažmurkám a na pľúcach sa mi usadí nový strach. „Ty vieš, ako sa volám?“

Zdvihne obočie – môže byť obočie sklamané? „Isteže.“

Jasné. „Ehm... odkiaľ?“ spýtam sa trocha roztržito, ale kto by mi to mohol vyčítať?

„Už sme sa stretli.“

Cúvnem, skôr ako sa stihnem ovládnuť.

Už som sa stretla s tým, kto svojim deťom spôsobil tie najväčšie problémy vo vzťahu k otcovi na svete? „Nie. Ani náhodou."

Nemala by som sa s ním vôbec baviť. Aj tak z neho nedostanem žiadne zmysluplné odpovede – len tajomné vyhlásenia a ego hodné Titana.

V duchu hľadám možnosti, ako odtiaľto vyslobodiť Boona aj seba. Únikové cesty. Odvrátenie pozornosti. Úplatky, ktoré by vesmír mohol prijať.

Vlastne ani neviem, ako sme sa sem vôbec dostali. V jednej sekunde sme stáli na prahu – a v nasledujúcej sme sa ocitli v jame levovej.

Ako mám, dopekla, vyniesť Boona z Tartaru, ak sa nepreberie?

Konečne mi dôjde, že so sebou síce nemám sekery, ale mám tetovania. Zvieratá, ktoré mi daroval Hádes, sú vpísané do pokožky na mojom ramene a určite mi ich nikto nevezme. Chcem ich prebudiť, ale Kronos už stojí pri mne. Pohybuje sa tak rýchlo, že ho nestíham vnímať ani svojimi božskými očami. Chytí ma pod pazuchy a zdvihne zo zeme, takže nohy mi visia vo vzduchu. Drží ma tak pevne, že sa nedokážem ani načiahnuť a dotknúť sa svojich zvierat.

„Aj tetovania sú preč, rovnako ako zbrane."

„Neverím." Kopnem ho, ale on sa ani nemykne.

„Vždy sa tak rýchlo vrháš do boja," zamrmle ticho. Akoby bol na mňa pyšný.

„Poznáš ma len pár minút," namietnem. „Ako to môžeš vedieť?"

Možno by som sa odtiaľto mohla teleportovať. Síce mi to vôbec nejde – Hádes sa ma to snaží naučiť –, ale nemôžem tu visieť ako ryba na háčiku. Kiežby sa Boone prebral. Kiežby sa pohol, kým je k nemu Titan obrátený chrbtom.

„Dobre ťa poznám, Lyra Keresová." Kronos strašidelne zvážnie a ja znehybniem. „Zachrániš nás."

V duchu sa vzdám teleportovania. Skrátka sa na to vykašlem.

Adrenalín ma zaplavuje tak rýchlo, až mám pocit, akoby sa mi koža obracala naruby.

Lebo mu verím. Pri všetkých bohoch, verím mu. Pozná ma. Fakt ma pozná. Vidieť mu to na očiach – tá istota, ba dokonca dôvernosť. Akoby som bola súčasťou plánu, ktorý vymyslel pred mnohými rokmi a až doteraz ho nespomenul.

„Mýliš sa, keď si myslíš, že si nanič," pokračuje rovnako ticho a pokojne. „Pre mňa si užitočná. A potrestám každého, kto ublíži tej, ktorá ma vyslobodí."

Pokrútim hlavou a zovrie mi žalúdok. Ublížil Boonovi... lebo do mňa *štuchol lakťom*? Lebo si myslí, že vyslobodím *Titana*? A nie hocijakého, ale rovno toho najhoršieho?

V tej chvíli sa ozve zvon. Čistý. Chladný. Definitívny. Akoby odrátaval čas do niečoho, čo neprežijem.

Kronos ma nepustí, len znova upriami prenikavý pohľad na tmavý tunel.

„Čo je to?" zašepkám.

Zvon zvoní ďalej, ale znie... čudne. Akoby to mal byť veselý zvuk ako v hračkárstvach počas sviatkov, ale namiesto toho sa ozýva v molovej tónine.

„Ten zmrd." Kronos ma bez varovania obráti tak prudko, že mi nohy vyletia do oblúka a visia nad priepasťou. Nad ničotou po oboch stranách Tartaru – nad jamou plnou príšer, ktorá zíva podo mnou ako krakenova otvorená tlama.

Od strachu mi zovrie hrdlo a snažím sa mu vykrútiť.

„Tam dolu je možno aj tak bezpečnejšie," vyhlási Kronos. „Dúfam, že tentoraz nezomrieš."

A potom ma pustí.

2

KONIEC JE BLÍZKO

LYRA

Zvriesknem.

Jasné, že zvriesknem.

Ten zvuk sa mi vyderie z hrdla, keď zamávam rukami, zdvihne sa mi žalúdok a padám do priepasti.

Nad sebou vidím Krona, ako sa nakláňa ponad okraj mosta. Ten prekliaty Titan sleduje, ako padám, ako keď mačka sleduje chrobáka, ktorý sa topí v kaluži.

V nasledujúcej chvíli jeho zmenšujúca sa tvár celkom zmizne a mňa prehltne nepreniknuteľná temnota. Vtedy si uvedomím, že *ešte stále* padám a do ničoho som nenarazila.

Okrem toho mi dôjde, že som bohyňa. Zatiaľ nie až taká úžasná, ale aj tak...

Spamätaj sa, Lyra.

Keby tu bol Hádes, sledoval by ma so založenými rukami a s tým svojím netrpezlivým zachmúreným pohľadom ako vždy, keď hneď nepochopím, čo sa mi snaží vysvetliť. Ešte ma neučí dlho, ale ten pohľad som už videla veľa ráz. Lekcie, ako sa stať bohyňou, sú rovnaké ako v minulosti tie zlodejské.

Keď mi to všetko dôjde, okamžite stíchnem. Mám pocit, že som si zodrala hrdlo, a počujem len vzduch, ktorý mi sviští v ušiach, keď padám... a padám... a padám.

Ako do králičej nory.

Vtom v ťažive tme uvidím... niečo.

Tuho zažmúrim oči, znova ich otvorím a je to tam. Väčšie. Bližšie. Pohybuje sa to so mnou? Alebo možno ku mne?

Mám len okamih, aby som si obzrela niečo, čo vyzerá ako prasklina, za ktorou sa skrýva vnútro kryštalickej geódy, ale neletím popri nej. Ona sa vznáša popri mne.

„Čo to má, dočerta...“

Tá vec sa na mňa rúti, no namiesto toho, aby do mňa narazila alebo ma rozdrvila, ani sa ma nedotkne – nie je pevná. Celú ma obklopí.

Dusivé ticho pohltí moje posledné slová, akoby zvuk celkom prestal existovať. Všetko sa sfarbí dočervena a niečo sa okolo mňa mihá, ako keby som utekala tak rýchlo, až sa mi celý svet rozmazáva pred očami.

Vtom sa priestor okolo mňa náhle zmení a namiesto toho, aby som ďalej padala do tmavej priepasti, stojím v podsvetí na jednom z ozdobne vyrezávaných mostov v Hádovej vodnej záhrade. Tá zmena je taká náhla, až sa mi zakrúti hlava. Rukou sa opriem o kmeň stromu, kým sa so mnou všetko prestane točiť a svet znova nadobudne ostré kontúry.

Domov.

Znova počuť zvuky. Obklopuje ma upokojujúci žblnkot tečúcej vody, jemná vôňa jazmínu a zemolezu a príjemne chladný vzduch. Pred očami mám sýte a žiarivé farby Erebosu, kde stojí Hádov dom pripomínajúci zámok. Nachádza sa v takej veľkej jaskyni, že strop vyzerá ako nočná obloha posiata hviezdami.

Som doma. Vo svojom novom domove v podsvetí.

Alebo... možno je to len ilúzia. Pri Asfodelovej lúke, čo sa to práve stalo?

„V mene všetkých olympských bohov, čo tu robíš?“ ozve sa za mnou hlboký namrzený hlas. „Načasovala si si to úplne najhoršie.“

Je to bolestne, krásne známy hlas.

Srdce mi bije od radosti a som si istá, že žiarim. Obrátim sa.

„Hádes,“ zašepkám a takmer vzlyknem od pocitov, ktoré vo mne vrú.

Celý zmeravie a premeria si ma od hlavy po päty. „Čo sa stalo?“

Všetko, čo je v tejto chvíli čudné, zmizne pod prívalom úľavy, ktorá ma zaplaví. Rýchlo k nemu podídem a objímem ho okolo krku.

„Vďaka bohom,“ zašepkám a pobozkám ho.

Mykne sa, stuhne mi v náručí a odtiahne odo mňa ústa. Len natoľko, aby mi videl do očí. Zmätok rozseká pocit úľavy ako jedna z mojich sekier. Aj ja znehybniem a hľadím naňho.

V jeho očiach sa nezračí úľava, ale nahnevaný zmätok.

No keď sa náš dych zmieša, rukou mi skĺzne po chrbte, pritiahne si ma bližšie a môj zmätok vystrieda túžba, ktorá je mi taká známa, až sa usmejem.

Hádes sa nadýchne a prisaje sa mi na pery. Pri všetkých bohoch na nebesiach, je to, akoby sme sa bozkávali prvýkrát. Len... silnejšie.

Rázne, a predsa jemné. Požadovačné, ale pátravé. Akoby si to nárokoval a vychutnával ako niečo, o čom už dlho uvažoval.

Ako dlho som vlastne trčala v Tartare?

Osobne som taká šťastná, že som sa dostala z tej jamy plnej zmijí a vrátila sa k nemu, až ho bozkávam, akoby hrozilo, že ho už nikdy neuvidím. Niečo hlboko v mojom vnútri, čo som sa snažila nepočúvať, sa totiž obávalo, že to vie. Že vie, že Tartaros je môj osud a možno ma dokonca vymenil za Persefonu.

Keď sa od seba odtrhneme, obaja dýchame s námahou. So zatvorenými očami si pritisne čelo na moje. Stále ma objíma.

„Ešte nikdy si ma nepobozkala," povie.

Trvá okamih, kým tie slová prasknú moju bublinu radostnej úľavy. Ešte nikdy som... čože? „O čom to hovoríš?"

Akoby som ho tou otázkou udrela po hlave, Hádes sa odtiahne a zatvári sa otrasenejšie, ako si môj boh smrti kedy dovolil.

„Máš dlhé vlasy. Si moja budúca Lyra, však?"

Mám pocit, akoby som sa snažila preplaviť cez pereje a voda mnou hádže sem a tam. Budúca Lyra? Dlhé vlasy? O čom to hovorí? Dotknem sa hlavy a naozaj, vlasy mám zviazané do uzla na zátylku.

Netuším, čo sa deje a prečo záleží na mojich vlasoch. „Hádes?"

Zvraští obočie a hrozivo sa zamračí. „Dočerta, Lyra. Práve si uprostred Poseidónovej úlohy. Nemal by som ťa nechať, aby si ju zvládla sama."

„Čože? Nerozumiem."

„Povedala si mi, aby som..."

Tá krvavočervená prasklina mi bez varovania preletí ponad hlavu, zavládne ticho, všetko sa znova sfarbí dočervena a Hádes zmizne. Ešte stále ho cítim pri sebe, no ten pocit sa pomaly vytráca a presne viem, kedy vyprchá úplne. Znova totiž zavládne tma a počujem, ako so svišťaním padám nadol. Zasa som uväznená v priepasti a padám.

Neviem, či by som mala kričať alebo čo. Zamávam rukami a z hrdla sa mi vyderie zvuk, ktorý však rýchlo potlačím. Krikom sa nič nevyrieši.

Uvažuj, Lyra. Ako sa z toho dostaneš?

3
ASPOŇ SA SPRÁVAJ AKO BOHYŇA

LYRA

Snažím sa čo najviac upokojiť svoje tlčúce srdce a prinútim sa zatvoriť oči. Niežeby na tom v tme záležalo, ale zatiaľ je to jediný spôsob, ako sa mi párkrát podarilo úspešne teleportovať.

V hlave mi znie spomienka na Hádov príjemný hlas.

Sústreď sa.

Je to ťažšie, keď sa v duchu pripravujem na to, ako sa rozplesknem na dne priepasti.

Čerpaj zo svojej moci, až kým nepocítiš pod kožou šteklenie energie.

Tentoraz to trvá dlhšie. Strach ten pocit odnáša, skôr ako sa ho stihnem zachytiť. Zviera mi žalúdok, ale nakoniec ho mám.

Potom ho vtiahni dovnútra, až kým nepocítiš tlak v hrudi.

U mňa to tak nikdy nie je.

Ten pocit sa mi zbiera v spodnej časti chrbta, presne ako rozkoš, keď ma Hádes uspokojuje...

Predstav si, kam ideš.

Spomienka na jeho hlas mi znie v hlave naliehavejšie.

Lebo stále padáš, Lyra. Sústreď sa.

Ale kam mám ísť? Keby sa z Tartaru dalo teleportovať, Titani by tu už dávno neboli.

Namiesto toho si predstavím Boonovo bezvládne telo na moste. Pokúsim sa vrátiť k nemu a potom nás oboch dostať preč od Krona a toho, čo znamenal ten zvon.

Čerpaj zo svojej sily.

Práve vtedy často zlyhám. Akoby sa mi vo chvíli, keď ju najviac potrebujem, vypla elektrina.

Dovolím, aby zo mňa ten pocit vyžaroval, a snažím sa myslieť na to miesto, kde je Boone. Vietor v ušiach ustane a ja prudko otvorím oči a srdce mi poskočí, lebo si v prvej chvíli pomyslím, že sa mi to podarilo na prvý pokus. Bez vedľajších účinkov.

Sklamanie je ako facka. Žiadny most. Žiadny Boone. Žiadny Kronos.

No už nepadám. Stojím...

Počkať. Kedy som pristála? Ako?

Dôležitejšia otázka je, *kde* som pristála tentoraz? Zachmúrene sa rozhliadam po okolí. Stojím v stiesnenej miestnosti s kamennými stenami, ktorá je mi príšerne známa.

Moja izba v brlohu Rádu zlodejov v San Franciscu.

Vyzerá celkom rovnako. Na lacnom kovovom stole stojí môj počítač – povolený len úradníkom. Posteľ tvorí úhľadne ustlaný matrac zasunutý do výklenku vytesaného do skaly v našom podzemnom brlohu. Korisť z nedávnych krádeží, ktorú treba starostlivo zapísať, je čo najlepšie usporiadaná. Dokonca to tam aj vonia ako predtým – skalnou jaskyňou a pracím prostriedkom. Mám problém s plesňou, čo môže byť problém, keď žijete pod zemou blízko pri mori. Riešim to tak, že všetko často periem.

„Do Tartaru, čo to má znamenať?“ spýtam sa nahlas, ale tlmeným hlasom. Je to vôbec možné? Naozaj som z Tartaru unikla? Telo ma však stále šteklí, akoby som sa ešte neteleportovala.

Sklopím zrak na džínsy a svoje obľúbené tričko s dlhým rukávom z čias, keď som bývala v brlohu. Nie je na ňom nič zvláštne. Je sivé, ale mäkké, z rýchloschnúcej látky, ktorá je vždy pohodlná. Pod zemou je stále chladno, aj v lete. Nosievala som ho často, no nemala som to na sebe, keď som vošla do Tartaru.

Začal sa môj život odznova celkom od... No, nie celkom od začiatku. Ale preč z toho prekliateho miesta?

Vystriem plecia. Hádes. *Vie, že som v San Franciscu?* Rozbehnem sa k dverám.

„Vstúpila si do Hestiinej pasce.“

Keď sa mi za chrbtom ozve ten hlas, prudko zastanem, obrátim sa a obranne sa prikrčím. Strhnem sa pri pohľade na ženu v tradičnom gréckom odeve. Do šarlátových vlasov, ktoré sa jej vlnia až po pás, má vpletený zlatý vavrín.

To nie je možné.

Nespúšťam z nej zrak a pomaly sa vystieram. O tejto bohyni sa hovorí, že zahynula počas Anaxianských vojen, keď bohovia a bohyne z gréckeho panteónu zvrhli Dia z trónu a bojovali o jeho miesto. Doteraz som videla len jej sochy a maľby. Učenci predpokladajú, že práve jej smrť, a nie zničenie Olympu, nakoniec ukončilo boje.

„Hestia?“ oslovím ju neisto.

Bohyňa domova a kozuba. Najstaršie dieťa Krona a Rhey. Prečo je v mojej izbe?

Jej úsmev je plný prirodzenej srdečnosti a ja sa uvoľním natoľko, že jej ho opätujem. Okrem paniky a obáv pocítim aj zlomok nádeje, hoci som stále rovnako zmätená, akoby som sa brodila Riekou zabudnutia. Je dobré znamenie, že je tu, nie? Určite to znamená, že som sa nejako dostala z Tartaru. „Môžeš... Môžeš mi pomôcť?“

„Som odrazom bohyne, ktorá vytvorila túto pascu,“ povie Hestia.

Pascu? To slovo už použila. Hestiina pasca. Znova sa zamračene rozhliadnem. Ako môže byť moja izba pasca? „Nerozumiem.“

Hestiina podoba zabliká, akoby sa prerušil signál, a predsa vyzerá tak... skutočne. Bola by pevná, keby som sa jej dotkla?

Neskúšam to.

Roztiahne ruky, akoby chcela obsiahnuť miestnosť, v ktorej stojíme. „Vitaj v labyrinte.“

4

HESTIINA PASCA

LYRA

Zasiahne ma náhly a čistý šok. Zrejme som ju zle počula.

„V labyrinte?“ Poobzerám sa, ale vidím len steny známej izby v San Franciscu. „Ešte stále sme v Tartare?“

Starostlivo vyslovuje každé slovo, akoby sa zhovárala s dieťaťom. „Z Tartaru sa dostaneš len vtedy, keď sa dostaneš z pasce.“

Ako prvé mi nelogicky napadne: *Vďaka bohom. Existuje cesta von z Tartaru.* Hneď však prichádza aj druhá myšlienka...

„Čo myslíš tou pascou?“ To slovo je pre mňa synonymom väzenia. Zovrie mi žalúdok. „Čo je to za pasca? Ako sa z nej dostanem?“ vychrlím na ňu otázky ako Artemidine šípy. „Je súčasťou bludiska?“ Labyrint je bludisko, nie?

Hestiin duch, projekcia alebo čo to je, znova zabliká. „Pasca vyskúša tvoju nevinnosť. Želám ti veľa šťastia. Moja pasca preverí moc tvojej najhlbšej nenaplnenej túžby.“

Krúti sa mi hlava. „Čo má nenaplnená túžba spoločné s nevinnosťou?“

Bohyňa na mňa zažmurká a potom sa jej na tvári znova zjaví ten prvý úsmev. Tentoraz vo mne však nevyvolá príjemný pocit. „Vstúpila si do Hestiinej pasce.“

Zamračím sa. „To si už vravela.“

Opäť zažmurká a zabliká.

„Vitaj v la—“

„Aj to si už vravela.“

Záblesk. Žmurknutie. Záblesk.

Keby som nebola taká strašne zmätená, povedala by som, že už uplynula celá večnosť, odkedy sa niekto zhováral s Hestiinou... nahrávkou?

„Vitaj v labyrinte," prednesie znova.

„Eirene, pomôž mi," modlím sa k bohyni mieru, keďže v podstate nie je nikto, ku komu by som sa mohla modliť o trpezlivosť.

S povzdychom si prekrížim ruky a čakám, či mi Hestia neposkytne viac informácií, ak ju nebudem prerušovať. A naozaj, znova sa usmeje a pokračuje: „Z tejto pasce sa dostane len ten, kto je ochotný vzdať sa toho, po čom najviac túži."

Dofrasa. Znie to presne ako tie prekliate úlohy, ktoré vymysleli bohovia a bohyne v Skúške ohňom. Toto nie je až také zlé, utešujem sa. Jedna jednoduchá úloha. V Skúške ohňom som prešla *deviatimi*. Určite sa dokážem dostať z jednej prekliatej pasce a prejsť cez labyrint.

Prikývnem a znova otvorím oči, nevnímajúc svoj zrýchlený pulz. Hestii venujem zlovestný úsmev. *Tak do toho.* „Poďme na to."

Ona však ešte neskončila. „V pasci budeš skúšaná bez svojich schopností."

Doriti. Potom mi dôjde, čo vlastne povedala... „Nie!"

Vystriem ruku, akoby som ju dokázala zastaviť. *Nevezme* mi schopnosti, ktorých sa Hádes *vzdal*, aby mi zachránil život. Mám zlý pocit, že ich tu budem fakt potrebovať.

Luskne prstami.

Šteklivý pocit po pokuse o teleport je čoraz... silnejší. A silnejší. A silnejší. Už nie je ako rozkoš, ale skôr bolesť, až sa mi zdá, akoby som strčila prst do zásuvky.

Bojujem s ním. Alebo sa o to aspoň snažím. So zaťatou päsťou sa držím toho vo svojom vnútri, čo považujem za kúsok Háda – tepla, svetla, žiary v tme – snažím sa ho udržať celou svojou bytosťou.

Celým telom mi prejde výboj. Elektrický.

A potom ďalší, taký silný, až sa s výdychom predkloním. Postupne púšťam svoje schopnosti, rukami sa opieram o kolená a zatmieva sa mi pred očami, až napokon vidím len bodku... svetla.

To svetlo *poznám*.

Obklopuje ma a zaplavuje aj všetko ostatné. Je všade, vo mne aj navôkol. Moja moc. Hádova moc. Lenže na rozdiel od toho, keď som sa stala bohyňou, tentoraz sa odo mňa vzďaľuje, akoby som sledovala vlak, ktorý odchádza cez tunel. Svetlo sa postupne zmenšuje, teplo mizne a mňa zamrazí až do špiku kostí.

Zrak sa mi vyjasňuje. Zažmurkám, strasie ma a trocha sa spamätám. S námahou sa nadýchnem a po sluchách mi steká pot. Zisťujem, že som ešte stále vo svojej izbe a desivá AI Hestia tam stojí s tým svojím prihlúplym úsmevom na tvári. Objímem sa rukami a snažím sa upokojiť si dych.

Už som si istá, čo sa práve stalo, ale aj tak to skúsim. Jediné, čo som sa za ten krátky čas stihla naučiť, je zapínať a vypínať svetlá. Sústredím sa na svoju úbohú vratkú stolovú lampu a mávnem prstom ako čarodejníckou paličkou.

Nič. Žiarovka ani nezabliká. Som horšia ako poltergeist.

Som ľudská bytosť. Krehká smrteľníčka bez zbrane. Ešte horšie je, že mi ukradla to jediné, čo ma na tomto mieste spájalo s Hádom. Sviňa.

„Čo sa týka tvojej úlohy...“

„Počkať, počkať, počkať.“ Zdvihnem ruku. „Kronos ma hodil do diery a ja som skončila tu. Nechcem byť v pasci ani plniť žiadne úlohy.“

Zabliká a zažmurká, akoby nechápala.

Je nanič.

„Skrátka ma pošli tam, odkiaľ som prišla,“ prosím. „Nechcem to robiť.“

Zasa bliká a žmurká, a potom znova prestane. „Jediná cesta von je vpred.“

Dočerta s bohmi a s ich táraninami o „jedinej ceste von“ a „nemáš na výber a musíš súťažiť“. *Zaslúžila* som si právo už nikdy sa nezapojiť do žiadnej hry ani skúšky. To hádam nie je pravda.

„Tvojou obetou je, že sa ti splní najtajnejšie nesplnené želanie,“ povie Hestia.

Rozhliadnem sa. Počula som správne?

„Ehm... Chceš povedať, že mi to vezmeš, nie?“

Chyba. Blik. Žmurk. Chyba.

Neviem, prečo sa ešte stále obťažujem klásť jej otázky.

„Keď prekročíš prah tejto miestnosti, všetko, čo je, už nebude, a namiesto toho budeš mať všetko, po čom túžiš.“

„Uhm,“ zamrmlem si popod nos a začnem prehľadávať miestnosť, či v nej nenájdem niečo, čo by mi pomohlo prebojovať sa von. Možno hák? Dá sa odtiaľto vyliezť? „Daj mi ešte nejakú hádanku.“

Akoby sa konečne rozhodla odpovedať na jednu z mojich otázok, preformuluje ju. „Všetko, čo existuje v súčasnosti, sa ti vymaže z pamäti a nahradí sa novou minulosťou a tým, po čom si vždy najviac túžila.“

Vystriem sa a upriem na ňu pohľad. Hnev, že ma znova dostali do tejto situácie, sa mi zvíja v bruchu ako had, a potom zoslabne v ďalšom prívale paniky, ktorá prichádza v desivých vlnách. Vezme mi všetko. Vrátane... Háda?

Och, pri všetkých bohoch.

Och, do horúcich pekiel.

Nech sa Olymp prepadne pod zem.

Horúčkovito uvažujem nad tisíckami rôznych možností. Ako sa odtiaľto dostanem? Dá sa dostať naspäť na most? Kronos už pravdepodobne odišiel s predpokladom, že som mŕtva.

No okrem toho sa pýtam sama seba...

Čo som vždy chcela najviac? To je ľahké. Moje srdce kričí, že Háda. *Hádes* je to, čo chcem najviac – vrátiť sa k nemu a do života, ktorý sme sa spolu snažili začať. To je určite ono, však? Rada sa vzdám toho, že som bohyňa, ak sa k nemu budem môcť vrátiť.

„Máš na výber," pokračuje Hestia.

„Konečne." V prívale ostrej úľavy zdvihnem ruky.

„Môžeš prijať život, o akom si vždy snívala, v mojej pasci. Alebo z nej môžeš vyjsť a vrátiť sa do reálneho života."

Úľava vyprchá tak rýchlo, až zvesím plecia. Toto nie sú možnosti, v aké som dúfala. „Ako sa dostanem z pasce?"

„Musíš sa dobrovoľne rozhodnúť odísť z alternatívneho života, ktorý vznikne na základe tvojich nádejí a snov, aj keby ti to zlomilo srdce aj myseľ." Venuje mi ešte jeden falošný úsmev bábiky so skleným pohľadom. „Môžeš začať... hneď."

Hestiin AI duch nehlučne zmizne a nezostane po ňom ani stopa. Prižmúrim oči a zamračím sa na lampu na stole. Prečo to svetlo vyzerá tak... rozmazane? Pošúcham si oči, ale nepomáha to. Celá izba pôsobí mäkko a romanticky. Niekto nečakane zaklope na dvere a ja sa strhnem.

Zaváham.

Mám otvoriť?

„Lyra?" Je to Felix.

Ako môj šéf z Rádu zlodejov vôbec vie, že som tu? Vtom mi to dôjde. Je súčasťou pasce. Je to iba ilúzia. Len čo mi tá myšlienka preblesne mysľou, hlava za očami ma hrozne zabolí. Myknem sa.

Zaklope znova. „Lyra? Dobré správy.“ Snažím sa sústrediť na jeho slová a na to, že sú to klamstvá. Felix podľa mňa nikdy v živote nepoužil toto slovné spojenie, keďže nechápe ani základný význam slova „dobrý“.

Ukážem na dvere a oslovím neviditeľnú bohyňu. „Tá simulácia sa práve pomýlila.“

Jedinou odpoveďou je ďalšia bodavá bolesť, ale aj tak pochopím. Ak sa budem na tomto mieste držať reality a pravdy... bude to bolieť.

Zaklope do tretice.

Ešte stále váham. Hestia spomenula, že sa niečo stane, keď prekročím prah tejto miestnosti. Takže by som to asi nemala robiť. Však?

Ibaže je to jediná cesta vpred. Aj to vravela.

Voľba, ktorá v skutočnosti nie je voľbou. Musím to nejako zvládnuť. Problém je, že ak je za tými dverami Hádes, aj keby len jeho ilúzia, čo ak od neho nedokážem odísť a vrátiť sa do svojej katastrofickej reality?

Musím si zapamätať, že keď sa odtiaľto dostanem, mám sa bohom posťažovať na ich krutosť a mizerné pokyny vo všetkom, čo sa týka pascí, úloh a skúšok.

„Lyra?“ ozve sa ďalší hlas.

Zhíknem tak prudko, až sa rozkašlem.

Bola to...?

Neurčito si uvedomujem, že bolesť vystriedala nervozita, od ktorej mi zovrelo žalúdok. Nohy ma nesú k dverám a ja ich prudko otvorím. Felix má na tvári rovnako ostrý úsmev, ako je on sám. Za ním v ružovej žiare, v ktorej vyzerajú takmer anjelsky, stoja dvaja ľudia, o ktorých som snívala a modlila sa za nich každú noc od troch rokov, keď ma odovzdali Rádu zlodejov, aby som mohla odpracovať „náš“ rodinný dlh.

Pravda je však taká, že pre Diovu kliatbu, ktorá spôsobila, že ma od detstva nikdy nikto nemiloval, len využili ten dlh ako výhovorku, aby sa ma mohli zbaviť. Aspoň som si to vždy myslela.

„Mami?“ zachripím s hrdlom stiahnutým od plaču. „Oci?“

5

NIKDY NESNÍVAJ

LYRA

Brad a Jessica Keresovci. Sú tu. Konečne si po mňa prišli. Nie Hádes, ale moji rodičia.

Do hlavy sa mi znova zabodne bolesť a moje srdce akoby sa trhalo na dva kusy. Kým som sa nezoznámila s Hádom, túžila som len po troch veciach – zbaviť sa kliatby, vyslobodiť sa z Rádu a mať skutočnú rodinu. Splní mi Hestia to, po čom som túžila najdlhšie?

„Ty si ale vyrástla," zašepká mama.

Opar v ilúzii mi sťažuje vnímať detaily, akoby som sa ocitla v sne, ale aj tak sa dychtivo vpíjam do všetkého, čo sa týka oboch mojich rodičov. Mama je drobná, hnedé vlasy jej pri korienkoch šedivejú a má rovnaké zelené oči ako ja, so zlatými fliačikmi uprostred. Otec je vysoký a má brucho ako Santa Claus. Po ňom som zdedila čierne havranie vlasy, ale oči má hnedé. Zjavne som po ňom nezdedila žiadne ďalšie črty.

Zvyčajne som zaspávala s predstavou tejto chvíle. Keď sa po mňa vrátia.

Otec mi podá roztrasenú ruku. „Prišli sme ťa vziať domov, zlatko."

Oči má plné nádeje, ale lemujú ich ustarostené vrásky vyryté tak hlboko, akoby ich tam vyrezal čas. Je to len hra? Alebo som im chýbala každý večer tak ako oni mne? Zaujímalo ich, čo robím? Predstavovali si, ako kradnem? Modlili sa, aby som bola v bezpečí?

Je to len prelud, pripomeniem si a myknem sa od bolesti. *Ničomu never.*

Je však oveľa... príjemnejšie... veriť tomu. Nebolí to. Cítim... teplo a každým okamihom mi to pripadá skutočnejšie. Presvedčiť sa, že je to klam, je čoraz ťažšie.

Jediný dôvod, prečo prišli do brlohu, je, že chcú splatiť náš rodinný dlh a vziať ma domov... Možno som sa mýlila. Možno im na mne záleží.

„Naozaj ste tu?“ spýtam sa.

Je to môj hlas?

Zniem... čudne. Ako automat, ktorý prednáša naučené repliky.

Navyše som sa mala radšej spýtať niečo celkom iné. Chcem vedieť, ako ma tu v Hádovom mene mohli nechať tak dlho. Chcem vedieť, prečo mali pocit, že trojročné dieťa by malo splácať nejaký dlh. Chcem vedieť, prečo z Diovej kliatby obviňovali *mňa*. Moja matka je tá, ktorej v jeho chráme odišla plodová voda, čím ho vytočila. Je to jej vina.

Toľko iných otázok.

Moja mama prikývne, spustí ruku z úst a usmeje sa na mňa cez slzy. „Áno, zlatko,“ povie. „Naozaj sme tu.“

Pristúpi ku mne a roztiahne ruky, akoby ma chcela objať.

Niečo ma pichne v hlave, akoby ma chcela rozbolieť. Bolesť niečo znamená, však? Jej dôvod mi však uniká. Nespomínala Hestia nejaký prah? Možno si to zle pamätám.

S námahou preglgnem a podarí sa mi zostať stáť, ale aspoň sa načiahnem a chytím ju za ruku. Tuho zažmúrim oči, lebo aj ten slabý dotyk vo mne vyvolá príval šťastia a čistého tepla.

Všetky kúsky môjho srdca, ktoré sa roky odlamovali, keď rodičia neprichádzali – sa vracajú na miesto a zapadajú do seba. Zasa je celé. Akoby nikdy nič nechýbalo.

Po líci sa mi skotúľa slza. Smútok nie vždy pramení zo straty – môže vychádzať aj z poznania, že vám niekto v skutočnosti nikdy nepatril.

Tak strašne som sa na nich hnevala, ale teraz chcem len, aby to bola pravda.

Môžem mať oboje, nie? Ich aj Háda? Ďalší príval bolesti – tentoraz miernejší – a tichý, takmer nečujný hlások v mojej hlave zašepká, že niečo nie je, ako má byť. Niečo nesedí. Nie je to skutočné. Mám nové sny a novú rodinu.

Je to však taký tichý hlas. Vzdialený a čoraz slabší a nezreteľnejší.

Mama mi stisne ruku. „Poďme domov, Lyra.“

Istá časť môjho ja stále bojuje proti tejto... túžbe... ale je primalá. Prekročím prah, vrhnem sa do náručia rodičov a to, čo zostalo z toho slabého varovného hlasu plného pochybností, odletí preč.

Zrazu je mi jasné, že všetko, čo sa nedávno odohralo – Skúška ohňom, Hádes, Tartaros –, bol len sen. Vlastne skôr nočná mora. Ešte stále som

v Ráde, ešte stále prekliata, ešte stále splácam náš dlh... a predsa moji rodičia prišli, aby ma vyslobodili a vzali domov.

„Poď, zlatko," povie otec hlasom rozochveným od sĺz. Odkašle si.

Skôr ako ma stihnú odviesť, Felix ma tuho objíme. Je to trocha nepríjemné, keďže Felix nie je a nikdy nebol ten typ, čo sa rád objíma. Aj tak mu však objatie opätujem.

„Moja malá majsterka zlodejka," zamrmle mi do ucha.

Majsterka zlodejka? Snažím sa odtiahnuť a bolesť za očami znova rastie, lebo to neznie ako pravda. Nie som majsterka zlodejka. Som...

Jeho tvár sa mi trocha rozmaže pred očami, zružovie a teplo zmierni bolesť hlavy.

A zrazu si spomeniem, že niektoré veci sú inak. Teda... nie zrazu. Skrátka to... viem. Sem som *patrila*.

Felix pozrie ponad moje plece na rodičov. „Môžete byť na ňu pyšní. Je jednou z našich najlepších. Hneď po Boonovi."

Som?

Zaplavuje ma hrdosť a hlavou mi preletia spomienky na moje krádeže. *Som.* Som jednou z najlepších majsteriek zlodejok, aké kedy existovali.

Odstúpim a usmejem sa na Felixa. „Chceš len, aby som opravila tie tvoje tabuľky."

Tabuľky? Ja nerobím tabuľky. To je úradnícka práca. Prečo som to povedala?

Do hlavy sa mi zabodne ostrá bolesť a na okamih, počas ktorého stihne kolibrík raz mávnuť krídlami, sa mi zazdá, že Felixova tvár sa mení na niečo... neľudské. Nemá... tesáky? Nevidela som práve ostré zuby?

Znova vyčarí ten svoj úsmev. Tentoraz nepríde žiadna bolesť. Zrejme to bol len očný klam v tomto príjemnom svetle.

Pokrúti hlavou a mľaskne jazykom. „Tvoj odchod bude pre brloh veľkou stratou."

Tie slová ma dojmú k slzám. Po toľkých rokoch na jednom mieste sa to dalo čakať.

Keď od neho odstúpim, mama ma chytí za ruku a otec ma objíme okolo pliec. Spolu ma vedú po dlhej kľukatej chodbe z prírodného kameňa von z brlohu ukrytého pod mestom San Francisco.

Vojdeme do priestoru, kde musia najnovší členovia ukladať gumáky a baterky pre zlodejov, ktorí vchádzajú do našich podzemných tunelov

a vychádzajú z nich. Pomôžem rodičom nájsť páry, ktoré im sadnú, a potom si vezmem baterku. V tej chvíli ma zvuk utekajúcich krokov prinúti obzrieť sa.

Vystriem sa.

Boone.

„Lyra," zvolá.

Len čo vysloví moje meno, okraje môjho zorného poľa sa rozmažú a zaplaví ma ďalší príval spomienok. Boone je... môj partner.

Sme najlepší priatelia, a keď spolu pracujeme, sme nezastaviteľní.

6

MOJE SRDCE JE ĎALEKO, PREĎALEKO

LYRA

Podrobnosti o Boonovi sú v ružovom svetle ostrejšie než všetko ostatné. Na sebe má tmavé džínsy a mikinu s kapucňou, akoby prišiel z obhliadky pred krádežou. Keď ku mne podíde, pozrie ponad moju hlavu na mojich rodičov a premeria si ich tmavými očami. Vie, ako dlho som na nich čakala.

Boone nikdy nečakal na svojich rodičov.

Súdiac podľa toho, ako sa o nich vyjadruje, keď ich z času na čas spomenie, som si celkom istá, že ich považuje za stelesnenie zla. Z výrazu na jeho tvári vyčítam obavy, že aj moji rodičia sú rovnakí. Počujem, ako si otec odkašle a prestúpi z nohy na nohu.

Môj otec nie je nízky. Ak sa nemýlim, predtým pracoval ako mechanik a udržal sa v dobrej kondícii, až na to brucho. Nečudujem sa však, že je nervózny. Keď chce, Boone vie byť desivý. Môže za to jeho výška, svaly, nedávno oholené strnisko o odtieň tmavšie ako jeho hnedé vlasy. A ešte zvyčajný motorkársky odev – džínsy a kožená bunda – v kombinácii s hmatateľnou aurou „skús ma nasrať a uvidíš“, a väčšina ľudí sa mu na ulici vyhýba.

Čo je smiešne, lebo v skutočnosti je to dobrák. Dobrák, ktorý si vie vždy poradiť a je tým najlepším majstrom zlodejom v Ráde za posledných pár storočí, ale aj tak...

Boone sa sústredí na mňa, akoby si povedal, že na mojich rodičoch nezáleží. „Chcela si odísť bez rozlúčky, Lyra?“ spýta sa ticho.

Voľnou rukou ho potiahnem za bundu, aby sa ku mne sklonil.

„Tušila som, že si ma nájdeš,“ zašepkám.

Oficiálne partnerstvá v Ráde sú prísne zakázané. Rovnako aj chodenie na rande, o čom sme s Boonom aj tak nikdy neuvažovali. Neželajú

si, aby nováčikov rozptyľovali osobné vzťahy, a chcú využiť všetky kombinácie svojich zdrojov. Takže s Boonom sme si to potajomky zariadili tak, aby nám to vyhovovalo. Pravda je, že riskuje, keď sa so mnou takto stretáva.

No ani Boona, ani mňa nikdy ktovieako netrápilo porušovanie pravidiel.

Znova sa zadíva ponad moju hlavu. „Ospravedlňte nás na okamih."

Boone ma odtiahne do zákruty na chodbe a preglgne. Zblízka vidím, ako mu pritom poskočí ohryzok. „Prišli si po teba?" spýta sa.

„Pred chvíľou."

Boone ma potiahne za dlhé vlasy a ja sa na okamih zamračím. Nemala som ich zviazané do uzla? Alebo... ostrihané? Nemali by byť dlhé.

Záblesk bolesti rýchlo pominie, keď ma Boone rozptýli. „A čo ja?" spýta sa.

Čo ma zaskočí natoľko, že na vlasy celkom zabudnem. Pozriem mu do tváre. *Nikdy* nie je zraniteľný. Čiastočne preto, lebo sa celý život učil kradnúť, a čiastočne preto, lebo je skrátka taký. V očiach sa mu však aj tak zračia obavy. Lebo mi ich *dovolí* vidieť.

„Nemohla som sa len tak spýtať Felixa, kde si." Nie, ak som nechcela Boonovi, ktorý tu musí zostať, narobiť problémy. „Chcela som ťa zastihnúť, keď pôjdeš zajtra večer hore kradnúť. Do predajne s diamantmi, však?"

Jeho široké plecia sa trocha uvoľnia. „Ty si o tom vedela?" Nezhovárame sa o krádežiach, na ktorých nespolupracujeme.

„Čo myslíš?" vyzývavo zdvihnem obočie.

Usmeje sa s privretými očami. „Veď som to ešte ani nenahlásil."

Pokrčím plecami. „Som fakt dobrá v tom, čo robím."

Boone sa široko usmeje a oči mu zažiaria. Má krivý nos, zlomený ešte predtým, ako sme sa zoznámili, keď ešte býval v dallaskom brlohu. Potom však pomaly zvážnie. „Takže sa lúčime?"

Nikdy sme sa nezhovárali o tom, čo sa stane, keď jeden z nás odíde. On však spomínal, že keď sa odtiaľto dostane, začne žiť čestne, využije svoje zručnosti a otvorí si súkromnú bezpečnostnú agentúru.

„Napadlo mi... že by sa ti možno zišla pomoc s tým tvojím novým podnikom."

Boone cúvne a pozrie mi do tváre, akoby si myslel, že žartujem. „Myslíš to vážne?"

Vari sa mu tá myšlienka nepozdáva? Pokrčím plecami. „No, niečo málo viem. A v kancelárskej práci som lepšia ako ty."

V kancelárskej práci. Slabé svetlo za ním zabliká a znova ma zaplaví bolesť. Prečo by som mala byť dobrá v kancelárskej práci? Na to majú v brlohu úradníkov.

Vtom sa Boone znova uškrnie a tentoraz jeho úsmev nevybledne. „Som za, partnerka," povie.

Zasmejem sa, lebo presne to isté som mu povedala aj ja, keď mi prvýkrát navrhol spoluprácu pri krádeži.

Prikyvuje, akoby už uvažoval, ako to bude fungovať. „Bohovia s nami určite majú nejaké plány, Lyra."

Bohovia...

Bohovia majú plány...

V hmle sa znova niečo zablysne, tie slová mi víria v hlave a zabodne sa do mňa bolesť. V mysli sa mi vynoria striebristé oči a neusmievavá tvár.

Hádes.

Ten obraz však zmizne rovnako rýchlo, ako sa zjavil, spolu s ostrou bolesťou, a ja mám znova ten zvláštny neurčitý pocit. Takmer... horúčkovitý.

„Takže..." pošúcham si ruky.

Ideme do toho. Mám plány do budúcnosti. Strach, ktorý som celý život potláčala – čo by som robila, keby som odišla z Rádu zlodejov –, už nie je strachom. „Zajtra večer po tej tvojej prácičke sa môžeme porozprávať. Dohodneme sa, čo budem robiť, kým splatíš svoj dlh."

„Nebudeš musieť čakať dlho," podotkne Boone.

Ako zlodej nemá súpera, takže ma to neprekvapuje. Ticho si vydýchnem od úľavy. „Kedy?"

„Uvidíme sa zajtra."

Zahojdám sa na pätách, netušiac, čo tým myslí. „Preberieme naše plány?"

Pokrúti hlavou. „Svoj dlh som splatil pred dvomi rokmi."

„Pred dvomi..." Dofrasa. Prečo som to nevedela? Vzhľadom na to, aký je dobrý, som to mala tušiť, ale ja som rovnako dobrá.

„Mám odložené úspory, o ktorých nikto nevie. Dosť na slušný štart." Usmeje sa. „Viac než len štart."

Ja som na tom rovnako. Zamračím sa. „Prečo si neodišiel?"

„Nemal som kam ísť.“ Pokrčí plecami.

Pri všetkých bohoch, aký zvláštny vie byť život. V Ráde nebolo nikdy zle, ale ani v ňom neboli každý deň Vianoce. A on nemal kam inam ísť.

Ja mám aspoň rodičov. „Je mi to ľúto,“ poviem ticho.

On však pokrúti hlavou. „Nie. Hermes dáva svojim zlodejom všetko, čo potrebujú. Došlo mi, že mal dôvod, prečo nás spojil. Sám by som svoj podnikateľský nápad aj tak nedokázal zrealizovať.“

Potrebuje ma. To je to, čo sa snaží povedať. Že som potrebná.

Moje srdce je ako ten symbol na počítačoch, ktorý ukazuje stav batérie. Vďaka mojim rodičom sa takmer naplnilo, ale teraz doslova žiarim.

„Takže...“ zašepkám trocha trápne prišikrteným hlasom. „Zajtra?“

Podá mi ruku. „Zajtra, partnerka. Prídem k tvojim rodičom a porozprávame sa. Vymyslíme, ako začať s podnikaním. Dobre?“

Nový život...

Rodina. Sloboda. Budúcnosť.

Je to, akoby všetky sviatky pripadli na moje narodeniny a ja mám všetko, čo som kedy chcela.

Znova sa ozve tá zvláštna bolesť hlavy, ktorá sa mi neustále vracia.

Nie všetko. Slabý hlas je ako červená vlajka, no ja pokrútim hlavou, akoby som sa snažila vytriasť z nej niečo, na čo si celkom nespomínam. Je ešte niečo, čo chcem viac. Nie je to tak? Niečo, čo si nedokážem celkom vybaviť. Niečo, čo súvisí s Hádom...

Boone ma chytí za ruku a potrasie ňou a ten pocit zmizne. So smiechom mu ju stisnem, aj keď bolesť pretrváva. Nevšímam si ju.

V žiadnom prípade si nenechám ujsť ani okamih.

Možno je to migréna? Ešte nikdy som ju nemala, ale počula som, že môže spôsobiť citlivosť na svetlo.

Pravdepodobne myslím na Háda len preto, lebo sa spája s predzvesťou konca. Je ťažké uveriť, že mi to všetko nevezmú. Mala by som byť celá bez seba od šťastia, tak prečo mám pocit, že niečo nie je, ako má byť? Možno je všetko, čo sa deje, také dobré a dokonalé, že tomu nemôžem celkom uveriť. To je určite ono. Však?

Boone sa naposledy usmeje a jemne ma potisne na miesto, kde na mňa čakajú rodičia, aby ma mohli vziať domov, a pravdepodobne sa čudujú, kde toľko trčíme. „Uvidíme sa zajtra.“

Keď zabočím za roh, uvidím ich na konci chodby. Stoja v tieni a ružovkasté svetlo na nich celkom nedopadá, takže moja myseľ sa so mnou zasa nepekne zahráva.

Lebo na okamih by som prisahala, že vidím prázdne miesto tam, kde by mali mať oči.

7

DOMOV JE LOŽ

LYRA

Môj otec vyjde z tieňa a pristúpi k jednému z nástenných svietnikov, ktoré osvetľujú chodby. Modrý plameň – večný oheň, dar od Hermesa, ktorý osvetľuje domovy všetkých jeho zlodejov – mu vrhá na tvár ružovkasté svetlo.

Určite sa mi to len zazdalo, lebo otcove oči nie sú len prázdne očné jamky. Sú normálne. Dokonca sa usmieva a od kútikov sa mu rozbiehajú vrásky. Pri pohľade na ne ma štípu oči.

„Môžeme ísť domov?“ spýta sa.

Domov.

Konečne. To slovo mi preniká do srdca aj do duše a obklopuje ma ako tá najjemnejšia a najteplejšia deka. Zhlboka sa nadýchnem. „Môžeme.“

Vezmem jednu z bateriek a prevediem rodičov cez niekoľko ďalších tmavých kľukatých chodieb, až kým sa nedostaneme k napohľad pevnej betónovej stene.

„Stretla si sa niekedy s Hermesom osobne?“ spýta sa zvedavo mama, keď prejdeme cez tajné dvere do tunela, kde je namaľovaný jeho obraz.

„Nie...“

Ostrá bolesť hlavy príde tesne pred nejasným obrazom, ktorý mi pripadá ako spomienka, ale nemôže ňou byť. Lebo v nej stojím na plošine obklopenej horami a bielymi chrámami. Je ich toľko.

A predo mnou nestojí Hermes, ale Hádes, oblečený v džínsoch, modrej košeli s vyhrnutými rukávmi a pevných topánkach.

Hádes.

Je to ako spomienka, ale som si istá, že s tým bohom som sa nikdy nestretla.

Zatvorím oči, pomasírujem si sluchy a snažím sa vniesť do tých výjavov nejaký poriadok. Snažím sa ich vidieť aj napriek rastúcej bolesti. Mám nejasný pocit, že miesto, na ktorom som stála, bol Olymp. Čo nedáva vôbec žiadny zmysel. Ľudia nechodia na Olymp.

Čím viac sa snažím rozpamätať, tým je bolesť silnejšia. Rastie a rastie, až sa mi z nej obracia žalúdok. Pred očami sa mi mihajú rôzne výjavy, až mám napokon pocit, akoby som sa vznášala na mori zmätku.

Z myšlienok ma vytrhne otec. „Tvoja izba zostala presne taká, aká bola, keď si od nás odišla."

Spustím ruky, nechám tie obrazy odísť a bolesť okamžite ustúpi. Asi bude lepšie, keď prestanem myslieť na spomienky, ktoré v skutočnosti nemám. Aj tak som si istá, že to bol len sen.

Nasmerujem baterku na otca.

A stuhnem.

Zuby.

Skôr ako som mu zasvietila rovno do tváre, v tme sa mihli ostré neľudské tesáky. Čo to bolo? Snažím sa nebyť príliš nápadná a lepšie sa mu prizriem. Črty jeho tváre sú stále rovnaké, na okrajoch možno trocha rozmazané.

„Dúfali sme, že prídeš domov skôr," pokračuje. „No keďže sme až doteraz nemali dosť peňazí, pomysleli sme si, že by bolo fajn, keby si si vybrala celkom nové veci." Zažmurkám na jeho krivý, trocha zahanbený úsmev. Žiadne ostré tesáky.

Skvelé. Zjavne mám halucinácie.

Zrejme za to môže šok z toho, že sa to všetko odohralo tak rýchlo. Čoskoro si na to zvyknem. Rodičom zatiaľ nič nepoviem. Len by sa znepokojili.

Oco ma chytí za ruku a potiahne za sebou. „Som si istý, že do postele, ktorú sme ti kúpili, keď si mala tri roky, sa už nezmestíš."

Zasmejem sa. „Pravdepodobne nie."

Stojíme v hale v dome. V mojom predchádzajúcom domove. Na okamih mám pocit, akoby som zatvorila oči, a keď som ich otvorila, boli sme tam, ale čím dlhšie nad tým premýšľam, tým viac si spomínam, že sme vyšli z tunelov, zavolali si taxík a odviezli sa domov. Spomínam si na všetko.

Pri všetkých bohoch. Z toľkého vzrušenia strácam rozum.

Kráčam za rodičmi po úzkej chodbe, ale zastanem a pozriem na obrázky na stene. Nepamätám sa, čo tam bývalo, ale teraz sú tam zarámované fotky... moje fotky. Všetky fotené z diaľky, z rôznych vekových období.

Ako som vyrastala.

Vystriem ruku, prstom prejdem po hladkom skle a silno si zahryznem do pery. Celý čas ma sledovali?

Mama ma pohladká po chrbte a ja mám čo robiť, aby som sa neodtiahla, lebo nie som zvyknutá na dotyk. „Vedeli sme, že nesmieme, ale..."

Sťažka preglgnem a prikývnem.

Potom sa nechám odviesť do izby na konci chodby a zastanem vo dverách.

„Je tu dosť miesta na manželskú posteľ," povie spoza mňa otec a pozrie ponad moje plece.

Mama ma chytí za ruku a stisne mi ju. „Na okamih som zazrela tvoju izbu v... ehm... brlohu a tuším v nej bola menšia posteľ. Možno sa ti bude páčiť, že máš viac miesta."

S ďalším záchvatom bolesti hlavy sa mi pred očami vynorí krištáľovo čistý obraz manželskej postele so sivými hodvábnymi obliečkami v miestnosti s vysokými oknami s výhľadom na San Francisco. Kradla som v strešnom byte nejakého bohatého blbca? Už sa nepamätám.

„Lyra?" osloví ma mama.

Jej hlas zaženie bolesť, akoby sa nič nestalo, a ja sa na ňu usmejem. „Manželská posteľ mi pre mňa samu pripadá priveľká. Ako pre kráľovnú."

Kráľovná.

Toto slovo pre mňa znamená niečo iné, však? Niečo nové?

Mama pozrie na otca a trocha zvesí plecia, akoby sa jej... uľavilo.

Prečo sa jej uľavilo v súvislosti s veľkosťou mojej postele?

Možno si nemôžu dovoliť manželskú posteľ a len sa mi snažia vynahradiť všetky tie roky, ktoré sme stratili.

„Keď tak nad tým uvažujem, stačilo by mi aj širšie jednolôžko," poviem. „Po toľkých rokoch v úzkej posteli by som sa v tej väčšej cítila stratená."

Vrásky okolo očí jej zmiznú. „Ako budeš chcieť, zlatko." Mama sa nadýchne a zmení tému. „Ešte stále máš najradšej špagety?"

Mám najradšej všetko, čo nechutí ako piliny. Rád nechce míňať priveľa na jedlo pre členov. Nahlas to však nepoviem. „Jasné."

Oči sa jej rozžiaria. „Pustím sa do varenia.“ Náhlivo vyjde na chodbu.

Otec ju sleduje s úsmevom poznačeným smútkom.

„Ako sa v skutočnosti volám?“ spýtam sa. Tá otázka príde tak náhle, že dokonca aj ja trocha stuhnem.

Otec sa zamračí. „Nepamätáš sa?“

Pomaly pokrútim hlavou. „Bola som primalá a odvtedy som Lyra.“

„Jasné. Pravdaže,“ zamrmle si pre seba a náhlivo sa rozhliadne po miestnosti.

Ani on sa nepamätá? Ako je možné...

„Alani.“

Vystriem sa. „Alani?“ Skúšam, ako to znie. To meno je mi cudzie, ale zároveň sladké ako pieseň.

Prikývne a pozorne ma sleduje. „Vymyslela to tvoja mama.“

„Páči sa mi.“

Znova sa na mňa usmeje. Usmievali sa moji rodičia vždy tak často?

Práve ťa priviedli domov. Jasné, že sa stále usmievajú.

Čo je to so mnou? Bola som v Ráde pridlho, takže ma zbavili viery aj dôvery. Tak je to. Problém spočíva vo mne.

„Chceš, aby sme ťa tak volali?“ Nádejný tón v jeho hlase je nespochybniteľný, ale...

„Myslím, že nie,“ poviem pomaly. „Zvykla som si, že som Lyra.“

„Jasné.“ Zdvihne ruky. „Ako budeš chcieť.“

„Brad?“ zavolá mama z kuchyne.

„Idem,“ odpovie. Trocha nemotorne mi zakýva a nechá ma tam.

Obrátim sa a prechádzam sa po izbe. Naozaj v nej nezmenili nič. Malá posteľ je naozaj skôr pre batoľa ako pre dospelého. Čupnem si a zdvihnem tmavovlasú bábiku, ktorú si pamätám. Ako trojročnej mi pripadala krásna, s kučeravými vlasmi, veľkými hnedými očami a dospeláckymi šatami. Teraz vidím, aká je dotrhaná. Bola z druhej alebo tretej ruky. Aj tak mi to neprekáža. Mala som ju najradšej.

„Rada ťa zasa vidím,“ zašepkám, uhladím jej vlasy a položím ju k vyblednutému plastovému domčeku.

Vstanem a pomaly sa rozhliadnem s rukami v bok. Aké zmeny chcem urobiť?

Nič pridrahé, ale možno by sme mohli vymaľovať steny nabielo. Modrá bola vždy moja obľúbená farba, takže posteľ s modrými oblieč-

kami a možno s bielou alebo tmavomodrou prikrývkou by bola pekná. Alebo možno... sivý hodváb.

Mozog mi zasiahne ďalší záchvev bolesti. Teraz je tá posteľ ešte jasnejšia a s obrazom prichádzajú aj ďalšie podrobnosti. Príjemný pocit hodvábu na mojej pokožke a vôňa, keď som v nej ležala – vôňa čerstvo opratej bielizne, čokolády a... dymu? Ako z táborového ohňa. Prečo som cítila dym?

Rýchlo ma zaplavujú ďalšie spomienky a pripadajú mi také skutočné, že sa nevládzem nadýchnuť. Mocná ruka ma objíma okolo pása a pritíska k pevnej hrudi. Tichý dunivý hlas v mojom uchu, pri ktorom sa zachvejem a zavzdychám.

Nerozumiem však, čo hovorí.

Viem len, že som... šťastná.

S kým? S nikým. Nikdy som s nikým nič podobné nezažila. Nikdy.

Pritisnem si dlane na pulzujúce sluchy a tuho zažmúrim oči.

„Nemohol si počkať aspoň do rána?“ zamrmlem pri tej spomienke a vo svojom ospanlivom hlase zachytím úsmev. Potom sa obrátim a stuhnem.

8

PREDTÝM

LYRA

Pramienok havraních vlasov padá do striebristých očí, ktoré na mňa s obdivom ospanlivo hľadia.

Hádes.

Srdce mi poskočí a hlavou mi preletí bolesť ostrá ako oheň, ktorý spáli porast a rozptýli opar. Pravda roztrhá závoj ilúzie v mojej mysli.

Hádes.

Bývam s Hádom. Žijem s bohom smrti, kráľom podsvetia. Nie... už nie je kráľom.

Ja som kráľovná.

Otáčam sa v detskej izbe a všade vidím žiarivé odlesky čarov a kúziel. Táto verzia mňa a môjho života... nie je skutočná. Hestia ma naozaj presvedčila, že sa nič z toho nestalo. Ukázala mi inú budúcnosť. Áno... takú, v ktorej som dostala všetko, o čom moje mladšie ja tak dlho snívalo. Takú, v ktorej som dokonca mohla byť šťastná.

Toto však *nie je* moja budúcnosť.

Nie je to tá, ktorú som si sama vybrala. Nie je to tá za tou prekliatou bránou, ku ktorej sa zúfalo potrebujem vrátiť.

Nie je a nikdy nebude.

Tuho zažmúrim oči a snažím sa vyrovnať s náhlym rozčarovaním. Hlava ma už nebolí, ale stále v nej pulzuje, akoby skutočnosť aj naďalej bojovala s falošným príbehom. Lebo presne toto som v minulosti chcela – aby ma rodičia ľúbili. Ešte väčším šokom, ktorý ma zasiahne ako zemetrasenie, otriasajúce samotnými základmi San Francisca, je nesmierna ľútosť, že sa musím vzdať...

„Lyra?“ ozve sa za mnou Boonov hlas.

Obrátim sa a zbadám ho vo dverách. Za ním sa po oboch stranách vynárajú ustarostené tváre mojich rodičov.

Ruka mi vyletí ku krku, akoby som sa snažila zadržať vlastný smútok, keď mi pri pohľade na jeho tvár zovrie hrdlo.

Môj alternatívny život sa mieša s tým, čo sa stalo naozaj, a bez najmenších pochybností viem, že Boone je len môj kamarát z predchádzajúceho života – nikdy sme spolu nechodili a neboli sme ani najlepší priatelia. Presne po tom som však vtedy túžila. Zúfalo.

Ibaže toto nie je to, čo chcem teraz. Od tých snov som sa ľahko odvrátila vo chvíli, keď som svoje srdce darovala Hádovi.

Tento Boone zrejme vidí, že sa mi niečo z toho zračí na tvári, lebo sa ku mne takmer bezmyšlienkovite načiahne. „Máme spolu začať podnikať...“

Pokrútim hlavou. „Nie je to skutočné. Nič z toho nebolo skutočné.“

„Prosím,“ dostane zo seba. „Si moja jediná ozajstná priateľka. Sám to nezvládnem.“

„Prepáč.“ Zovriem pery a cítim, ako sa mi do očí tlačia trpkosladké slzy.

Naozaj ma to mrzí, lebo keď som prekukla Hestiin test, došlo mi, že táto budúcnosť by nikdy nenastala. Rodičia sa po mňa *nikdy* nevrátili. Aj keby som splatila dlh, myslím, že by ma k sebe nevzali. Nie som si istá, či ma vôbec niekedy ľúbili, či som im chýbala, či na mňa vôbec mysleli, odkedy ma odovzdali Rádu, aby mohli pokračovať vo svojom živote bez dlhov a bez bremena prekliateho dieťaťa.

Lenže Boone...

Budúcnosť s ním bola... možná. Moje úradnícke zručnosti by sa hodili, aby som mu pomohla rozbehnúť podnik. Bolo to niečo, čo chcel? Bol to jeho sen?

Zatvorí oči, lebo vie, že si to nerozmyslím.

O krok cúvnem, zdvihnem zrak k stropu a dívam sa kamkoľvek, len nie naňho. „Okej, Hestia!“ zavolám. „Rozhodla som sa. Pusť ma von.“

Odo dverí sa ozve sykot. Tváre mojich rodičov za Boonom sa roztápajú. Ako voskové sviečky. Kvapká z nich farba ich pleti, vlasov a očí. Hrdlo som už mala podráždené a stiahnuté od pocitov, ale teraz sa mi od hrôzy stiahne ešte viac a zovrie mi žalúdok. Nevládzem sa nadýchnuť, keď vidím, čo sa skrýva pod povrchom.

Moji rodičia nie sú ilúzie... sú to nočné mory.

Pri. Všetkých. Bohoch.

Tu nie som v bezpečí ani vo svojich snoch. Idú po mne.

Myslela som, že staroveké bytosti zmizli zo sveta približne v tom istom čase, keď boli Titani uväznení v Tartare. Zjavne tu trčia spolu s nimi a čakajú na ďalšie obete.

A Kronos im naservíroval mňa.

Ilúzia sa rozplynula a stoja za Boonom vo svojej pravej podobe. Ich chorobne bledá sivobiela koža je napnutá na antropoidných postavách – sú dlhé, vycivené, majú ľudské hlavy, stoja na dvoch pridlhých nohách a majú dve ruky, ktoré im visia takmer po zem. Tam sa však podobnosť s ľuďmi končí.

Ich šľachovité prsné svaly sú spletené s niečím, čo vyzerá ako korene stromov, obrastajúce ich kľúčne kosti a ťahajúce sa nahor k ich tváram. Namiesto nosa majú len vrásky, namiesto očí iba hladké jamky a vysoké čelá, ktoré prechádzajú do hrebeňa na ich zátylkoch. Ich ústa síce vyzerajú ľudsky, no sú plné ostrých tesákov.

Predtým som nemala halucinácie.

Ver svojim inštinktom, Lyra.

Obaja naraz doširoka otvoria ústa a je to ešte horšie – tie ostré zuby trčia z niečoho, čo vyzerá ako zobáky. Sú ružové, cvakajú nimi a tesáky ich lemujú po celej dĺžke.

Bezmyšlienkovite sa načiahnem po sekery pripevnené na chrbte, ale nahmatám len vzduch. Vtedy si spomeniem, že po vstupe do brány Tartaru som prišla o zbrane a Hestia mi vzala aj nesmrteľnosť.

Doriti. Doriti. Doriti.

S pohľadom upretým na cvakajúce tvory sa snažím uvažovať. Je niečo, čo by mi mohlo pomôcť?

Ak nerátam bábiku so špicatými plastovými prstami, ktorými by som ich mohla bodnúť, nemám nič, čím by som bojovala proti nočným morám. Doriti. Možno by som stihla prebehnúť popri nich, ak vojdú do izby. Lenže Boone blokuje dvere.

Rýchlo uvažujem ďalej.

Boone nie je zastretý čarom a bol jasne viditeľný celý čas, odkedy som tu. Zažmúrim naňho. Prečo sa tiež nezmenil na monštrum? Vystupuje v tejto ilúzii ako nehrateľná postava? Stojí nehybne so zatvorenými očami.

Jedna z nočných môr zdvihne dlhú ruku, ktorej koniec zmení tvar na niečo ako meč. Dopekla. Tie svine vedia meniť podoby? Nie sú to len čary?

Zaujmem bojový postoj – široko rozkročím nohy a zdvihnem ruky, pripravená na útok –, ale tá vec, ktorá bola pred chvíľou mojou matkou, odstúpi a namieri hrot meča na Boonov chrbát. Hoci nemá oči, viem, že hľadí rovno na mňa.

Hrozba.

Boone je *skutočný*.

Kronos ho sem hodil so mnou?

To je čurák.

Zdvihnem obe ruky a nehýbem sa. „Boone," zašepkám.

Pomaly otvorí oči a hľadí na mňa neurčito a zmätene. Pri všetkých bohoch. Naozaj je to on. Boone je tu so mnou. Odkedy? Celý čas?

Sústreď sa na dôležité veci.

Myslím, že Boone je ešte stále uväznený vo svojich predstavách. Pohľad má sklený, nezaostrený a trocha obviňujúci. Urobím jediné, čo mi napadne... zapískam.

Je to jeden zo signálov, ktoré poznajú všetci nováčikovia – signál, aby si čupol.

Zároveň sa obrátim, schmatnem bábiku a hodím ju do nočnej mory s mečom namiesto ruky, ale netrafím. Namiesto toho zasiahnem Boona rovno medzi oči.

Lebo sa neprikrčil.

Hlava sa mu zakloní. Skôr ako sa stihne vystrieť, vrhnem sa naňho a pokúsim sa mu podraziť nohy, aby nespadol dozadu, ale dopredu. Vyjde to skvele, ibaže pristane rovno na mne a ozve sa hlasný povzdych. Nie som istá, či je môj alebo jeho, lebo mi pri páde vyrazí dych.

„Čo to má znamenať, Lyra?" zastoná. „Nemusíš sa na mňa vrhať, aby si..."

Nad nami sa zjaví záblesk toho čudného sivastého meča, a hoci ešte stále lapám po dychu, podarí sa mi odkotúľať sa spolu s Boonom preč. Síce pritom chrbtom narazím do zárubne dverí, ale nočná mora nás minula a narazila do... skaly.

Nie do koberca.

Izba, dom a celé San Francisco sa mi rozpúšťa pred očami ako olejomaľba topiaca sa v ohni. Ležíme na zemi v obrovskom priestore, ktorý

vyzerá ako kus torty – na jednom konci je široký, so zakrivenou stenou, a na druhom konci špicatý. Nie je tam strop, alebo ho nevidím, lebo je privysoko. Hladké kamenné steny stúpajú do tmavej priepasti. Priestor osvetľuje len žiarivá guľa, ktorá sa vznáša blízko pri zemi.

A tá je pokrytá rozhádzanými kosťami. Vybielenými, akoby ležali na slnku.

Alebo tak dôkladne obžratými, že na nich nezostalo nič.

Doriti.

„Hýb sa!“ Boone už znie viac ako on sám. Objíme ma a kotúľa sa so mnou čoraz ďalej. Mečové ruky sa mihajú popri nás, míňajú nás a s nechutnými zvukmi dopadajú na zem. Boonovi sa podarí postaviť nás na nohy, zastane medzi mnou a dvomi nočnými morami a vystrie ruky, aby som ho nemohla obísť.

Nakloním sa, aby som lepšie videla ich telá. Výrastky podobné koreňom na pleciach a krkoch sa im ťahajú aj po nohách. Strasie ma. Tie veci boli ešte pred chvíľou moji rodičia.

S nadpozemským škrekotom, ktorý znie ako nechty škrabúce po obrovskej tabuli, sa obe monštrá vrhnú do útoku. Boone vystrčí plece, narazí do jedného z nich a tlačí ho vzad, hoci tvor ho mláti mečovými rukami. Meče sú však pridlhé a zasahujú ho len mäsitými časťami.

Druhá nočná mora sa rúti rovno na mňa.

Spomeniem si na niekoľkoročný zlodejský výcvik vrátane sebaobrany a podarí sa mi odraziť jej bodavý pohyb. Schmatnem ju za predlaktie, zvrtnem sa a prehnem jej lakeť cez svoje plece. Ruka sa s uspokojivým prasknutím ohne nesprávnym smerom a nočná mora zvrieskne. Ten zvuk zjavne vyvolá v jej priateľke zlosť.

Zdvihne Boona nad hlavu ako činku a nechce ho pustiť, nehľadiac na to, ako sa snaží vyslobodiť z jej zovretia. Ten tvor má najmenej dva a pol metra a ruky ešte dlhšie.

Nočná mora pri mne znova zaškrieka – tentoraz inak, takmer šokovane.

Najprv si pomyslím, že je to kvôli mne, ale potom si uvedomím, že tými prázdnymi jamkami pozerá niekam za mňa. Vtom sa zvalí na brucho na zem a snaží sa odplaziť, akoby sa skrývala.

Obrátim sa a chcem zistiť, pred čím uteká. Rýchlo sa k nám blíži ďalšia červená prasklina. Tentoraz si ju obzriem pozornejšie – má sýtočer-

vený lesk ako minerál, ako krvavá trhlina v realite. Obíde nočnú moru a celú ma pohltí.

V nasledujúcej chvíli, po ďalšej vlne ticha a rozmazanej červenej farby, stojím v Hádovej pracovni v našom strešnom byte.

Môj šok strieda príval úľavy, akoby som sa ponorila do osviežujúcej vody Tichého oceánu. Ruky mi vyletia k ústam a rozhliadam sa po známom priestore.

Počkať. Je to skutočnosť? Alebo je to zasa len ilúzia nočnej mory? Je to ďalší Hestiin test? Nesprávne pochopila moje najhlbšie túžby a snaží sa ma znova oklamať?

Tento výjav však nie je taký hmlistý ako predtým. Nezahaľuje ho ružový lesk. Hlava ma nebolí, keď si spomeniem naňho a na to, čo sa stalo. Čo znamená, že *toto* je skutočnosť. Naozaj som *tu* v strešnom byte. Presne tak, ako som sa s ním ocitla vo vodnej záhrade.

Nemám ani potuchy, ako je to možné. Alebo možno je to naozaj len ďalšie čaro. Jedna obrovská halucinácia.

Lenže... cítim jeho vôňu horkej čokolády. Je slabá, ale je tam. Moje telo pri tej známej vôni ožíva.

Toto je skutočnosť.

Akoby to bolo včera, keď som sa zobudila v jeho posteli s tou vôňou na celom svojom tele. Alebo akoby sa mal každú chvíľu objaviť, objať ma zozadu a posiať mi krk jemnými bozkami. Lákavo. Dráždivo. Akoby ma mal nazvať svojou Hviezdičkou. Akoby ma mal rozpáliť.

Rozbehnem sa k dverám.

„Hádes!“ zavolám. „Hádes...“ Vtom sa zháčim a vytreštím oči na niečo, čo je... určite nesprávne.

Po chrbte mi prejde mráz a z izby zmizne všetko teplo jeho vône.

Stojím pred stenou s trofejami. Tak ju nazývam. Je to sklená vitrína s poličkami, na ktorých sa vynímajú starožitnosti, čo zbieral celé roky. Vrátane...

„To nie je možné.“ Tie slová mi uviaznu v hrdle.

Vnútri je vystavená súprava zbraní – dve sekery so zlatými rukoväťami a spodnou časťou obalenou tyrkysovou kožou. Čepele sú strieborné so zlatými symbolmi. Kruh so symbolom Odinovej hlavy odlišuje väčšiu čepeľ sekery od menšej na zadnej strane, ktorá vyzerá takmer ako hrot kopije. Sú tam aj iné symboly. Severské.

Dar od Odina pre Kronovo najstaršie dieťa.

Naše sekery. Teraz sú moje.

Prišla som o ne, keď som vstúpila do Tartaru.

Ruky sa mi roztrasú. Dal ich sem Hádes po tom, ako som zmizla? Nebola som preč *až tak* dlho. Alebo áno? Tak rýchlo by sa na mňa nevykašľal. Určite nie.

Prinútim rozochvené prsty, aby fungovali, otvorím vitrínu, ale stihnem si vziať len jednu zo sekier, skôr ako pohľadom zachytím záblesk jagavého červeného svetla a znova ma pohltí tá prasklina. Po ďalšej desivej nehlučnej sekunde sa opäť ocitnem v skalnej priepasti s nočnými morami, akoby som odtiaľ vôbec neodišla. Jedna sa stále krčí na zemi a druhá drží Boona vo vzduchu.

Tá, čo je bližšie ku mne, vyskočí na nohy a načiahne sa mojím smerom.

Neváham a vrazím jej rukoväť sekery do tváre. Monštrum sa zrúti na zem v spleti dlhých končatín. Nie je však mŕtve. Teda aspoň si myslím. Oba tvory sú tu uväznené rovnako ako ja. Nezabijem ich, ak budem mať na výber.

Druhá nočná mora, ktorá drží Boona vo vzduchu, vydá taký hrôzostrašný vresk, že by som si najradšej zakryla uši, ale nemôžem. Chystá sa prehnúť ho cez koleno a v tej chvíli do nej hodím sekeru. Prisahám, že počujem, ako sviští vo vzduchu, skôr ako zasiahne nočnú moru do pleca a vnorí sa jej hlboko do tela s nechutnými zvukmi kostí, krvi a mäsa, ktoré počuť až na druhý koniec miestnosti. Vrhať sekery je jediná vec, v ktorej som ako zlodejka dobrá, takže som trafila presne tam, kam som mierila. Nebol to smrtiaci úder.

Nočná mora tam stojí, ešte stále drží Boona vo vzduchu a dlho na mňa civie tými svojimi desivými prázdnymi očami. Napokon sa zrúti na zem.

Boonovi sa podarí odkotúľať sa od nej, závideniahodne ladným pohybom sa pozviecha na nohy a odskočí, lebo nočnej more z rany na pleci vyteká fuksiová krv a na zemi vytvára kalužu. Nie je mŕtva, ale natoľko zranená, aby prestala útočiť.

Boone z nej vytiahne sekeru, rozbehne sa ku mne a podá mi ju. Potom zaujme miesto za mnou a prilepí sa na mňa chrbtom.

„Určite nie sú len dve," poviem.

Boone sa so mnou nedohaduje. Pomaly sa otáčame, hľadíme do tmy a čakáme, kedy na nás zaútočia ďalšie.

Nestane sa tak.

Namiesto toho sa ozve pomalý potlesk a my sa napäto prikrčíme a obzrieme za seba k zakrivenej zadnej stene priestoru v tvare kúska torty. Tam, kde bola predtým pevná skala, je teraz oblúkový priechod zložito zdobený vyrytými symbolmi Hestie. Rozoznám srdce, kozub, strom cudnosti aj čajník. A v obrovskej miestnosti za priechodom stojí v polkruhu skupina ľudí. Kronos medzi nimi nie je, ale viem uhádnuť, o koho ide.

Titani z Tartaru.

To, čo z nich zostalo.

9

VLÁDKYŇA

LYRA

Pri známom zvuku, ktorý znie ako škrabot pazúrov na tabuli, mi po chrbte prebehne mráz a všetky chlpy na tele mi vstávajú dupkom. Ozve sa škrekot, ktorý neustáva. Prichádza k nám odniekiaľ z výšky.

Ani sa o tom nemusíme baviť. S Boonom sa rozbehneme. Škrekot znie ako kakofónia, ktorá sa približuje spolu s tichým rytmickým dunením. Uvedomím si, že je to mávanie krídel.

Tie svine vedia lietať. Jedna z nich sa k nám blíži zľava, no Boone ani nespomalí a zasiahne ju lakťom. Ja sa zaženiem sekerou po druhej, ale netrafím. Spoločne sa vrhneme cez priechod a pristaneme Titanom pri nohách.

„Blahoželám," ozve sa spoza nás Hestiin hlas. „Dostali ste sa z mojej pasce."

Vtedy sa mi vráti moc.

Skôr ako som sa stala bohyňou, v podstate som najprv zomrela.

Vtedy sa bodka svetla v mojom zornom poli zväčšovala a zväčšovala. Zaplavila ma horúčava, ktorá sa mi šírila do celého tela, a napokon pulzujúca sila, akoby na mňa použili defibrilátor.

Tentoraz nie.

Tentoraz mám pocit, akoby ma z hlbokého spánku prebudil ľad, ktorý mi niekto dlhou hrubou ihlou vstrekuje rovno do miechy. Cítim aj teplo, ale chlad mi preniká do žíl tak rýchlo, akoby som práve zamrzla na kameň.

Keď začujem Boonov ston, ten pocit zmizne, ako keby nikdy neexistoval.

„To je novinka," zamrmle nejaká žena. Alebo skôr zašepká.

Titanka. Podľa niektorých záznamov sú tu dole iba muži, ale dejiny, najmä tie staroveké písané mužmi, ženy často prehliadajú. Teraz je jasné, že v tomto sa mýlili.

„Čo je novinka?“ zamrmlem, keď sa pozviecham na nohy. „Získanie božskej moci nikdy predtým nebolelo?“

„Nie to,“ povie.

Pozriem na ženu, ktorá stojí necelé tri metre odo mňa. Je vysoká a štíhla a horná časť jej gaštanovej tváre s vpadnutými lícami sa ukrýva za maskou sovy rovnakej farby ako jej hnedé vlasy. Poznám len jednu maskovanú Titanku. Určite je to Mnémosyné, matka múz, Titanka spomienok a príbehov.

Ukáže prstom, ktorý vyzerá ako pazúr. Nie na nás. Za nás.

Obrátim sa so zdvihnutou sekerou, pripravená na ďalšie nočné mory, no tie tvory – sú ich stovky – stoja v rade pri dverách a zazerajú na nás tými svojimi znepokojujúcimi očnými jamami s rozďavenými ústami plnými tesákov, akoby mlčky vrieskali. Cez priechod však neprechádzajú. Len tam stoja. Ako sochy.

„Ako to, že má zbraň?“ zašepká za mnou ďalšia Titanka.

Jeden z Titanov, ktorý znie trocha nahnevane, zamrmle niečo v zmysle, že „teraz sú väčším problémom ony“.

Nočné mory na nás ešte stále zazerajú? „Hej,“ prehodím ponad plece. „Podľa mňa sú najväčším problémom práve ony.“

„Pre lásku k vesmíru, stíš hlas,“ zašepká niekto.

Kronos vravel niečo podobné tesne predtým, ako sa ozval ten zvon. Hlasné zvuky zrejme prebudia čosi, čoho sa boja ešte aj Titani. Super. Je to čoraz lepšie a lepšie.

Jedna z nočných mor urobí krok vpred a my s Boonom cúvneme.

Lenže namiesto toho, aby na nás zaútočili, jedna po druhej sa klaňajú.

Mne. Alebo nám?

Teda aspoň si myslím.

Ehm...

Pozriem na Boona, ktorý pokrčí plecami, a potom sa rozhliadnem. Titani to všetko sledujú so stoickými výrazmi. Alebo je to božský šok?

„Urobili to už niekedy?“ znova sa ozve mrzutý Titan. Ticho. Mám pocit, že toto nie je jeho zvyčajný prejav.